

REFLEX

1. SPRAVEDLIVÝ DIVADELNÍ ZÁZRAK

03.02.2022 Reflex - MAREK STONIŠ

strana: 72 rubrika: Á propos

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: Divadle; Jiřího; Myrona

DOPIS OTOVI FILIPOVI DO NEBE O TOM, JAK SE LOJZEK LAPÁČEK KONEČNĚ VRÁTIL DO OSTRAVY

AHOJ, OTO, protože k Tvému nanebevstoupení došlo už před čtyřmi lety, nezbyvá mi než Ti o premiéře Tomášem Vůjtkem pro divadlo převedeného Tvého velkého románu Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy, k níž došlo v sobotu 29. ledna v ostravském **Divadle Jiřího Myrona**, poslat zprávu tam, kde asi právě kopeš s Lojzkem penalty na brankáře Kocifaje a starý Lapáček k tomu prodává divákům na nebeském fotbalovém hřišti, které je kopií stadiónu na slezském Kamenci, kde Baník kdysi začal hrát, preclíky.

Takže, Oto, divadlo bylo plné. Hlavně ale z Německa přijela Tvoje dcera Hanička, z Brna pan nakladatel Balaštík, dorazil i můj tatínek, Tvůj největší ostravský kamarád Mirek, s nímž jste kdysi v ostravském skladu Nábytek vymysleli takzvanou švédskou metodu šroubování nábytku, spočívající v zatloukání šroubů kladivem, a trhali jste tak všechny předepsané normy, Honza Král, který mě jednou za Tebou doprovázel do Murnau, aby s Tebou natočil rozhovor, moje žena Lucie, kterou jsi v cukrárně v Garmischi kdysi pozval na místní apokalypticky sladkou specialitu. Našeho Otíka jsme nechali zatím doma, toho vezmeme asi až na tisíc padesátou pátou reprízu...

O přestávce jsme si na Tebe všichni připili v divadelním bufetu prosecem, vzpomínali a představovali si, co bys tomu všemu asi říkal. Myslím, že bys seděl někde v rohu, usmíval by ses, mával rukama, ať neblbneme s tou chválou, že to všechno režisér Klimsza, pan Vůjtek, herci, ale v duchu bys byl šťastný, že do Ostravy, jež se k Tobě bůhvíproč chovala po listopadu 1989 tak macešsky, se vracíš zrovna touto šestisetstránkovou komickou, tragickou, pravdivou i fantaskní kronikou toho "zkrveného dvacátého století", jak jsi s oblibou nazýval dějiny, jež Tvou rodinou tak smýkaly, až ji dosmýkaly do bavorského Murnau.

Oto, herci hráli jako o život. Postavy z Lojzka na jevišti opravdu ožily, provedly nás čtyřiceti lety Ostravy, té "prdele plné uhlí", od roku 1928 až do osmašedesátého, který způsobil, že jsi nakonec skončil v lochu, v němž sis celého Lapáčka vymyslel, a nenechaly diváky po celé tři a půl hodiny vydechnout. Ty herce neznáš, ale určitě by se Ti líbil starý Lapáček v podání pana Fišara, Lojzek, kterého skvěle předvedl mladý kluk Robert Finta, náboženský blouznivec Kocifaj Tomáše Jirmana nebo ta svině Deutscher, jak ho sehrál pan Strnad.

A taky ženské se moc vyvedly – třeba bába von Zabalská od paní Cónové nebo frivolní Anka, již dokonale sehrála Kamila Janovičová. Po skončení představení se tleskalo mnohokrát, došlo na standing ovation. Tekly i slzy dojetí, myslím, že bys uhodl, kdo plakal, ale čtenářům to neprozradím. V salónku divadla, kde bylo připraveno občerstvení (nepila se bzenecká lipka ani montepulciano, ale víno by Ti, myslím, i tak chutnalo), mluvil hezky pan ředitel divadla Nekvasil o tom, jak propadl Tvým knihám, že čte teď jednu po druhé a doufá, že se Tvá kniha, snad i díky divadelní hře, dostane k většímu okruhu nejen ostravského čtenářstva.

Spiklenecky mrkal na pana Balaštíka, že by si Lojzek zasloužil nové české vydání, a pan Balaštík se potutelně usmíval, jak jen on to umí. K mikrofonu přišla i Hanička, mluvila jak jinak než o Tobě, ale taky o Tvé ženě Marii a synu Pavlovi, jak Tě všichni v Tvém psaní vždycky podporovali. Já jsem vypadal jak idiot, protože jsem jí během její řeči gentlemansky držel kabelku a kytku. Ale co už. Na představení dorazily i nedávné fotbalové hvězdy Baníku, třeba obránce Zajaroš, brankář Bernady nebo útočník Daněk, co dával v osmdesátých letech za Baník góly hlavně hlavou. Pěkně se to všechno prostě propojilo.

A pak se šlo ještě do divadelního klubu, protože pořádně nezapít Lojzka by byl hřích.

Co Ti budu povídat, Oto, celý ten sobotní večer byl velký a vůči Tobě spravedlivý divadelní zázrak podobný tomu, jako když se Lojzek pořádně kousne do rtu a začne mávat rukama tak, že se vznese nad Kamenec, obletí budovu Nové radnice a centrum Ostravy a vrátí se na Slezskou.

Měl bys radost.

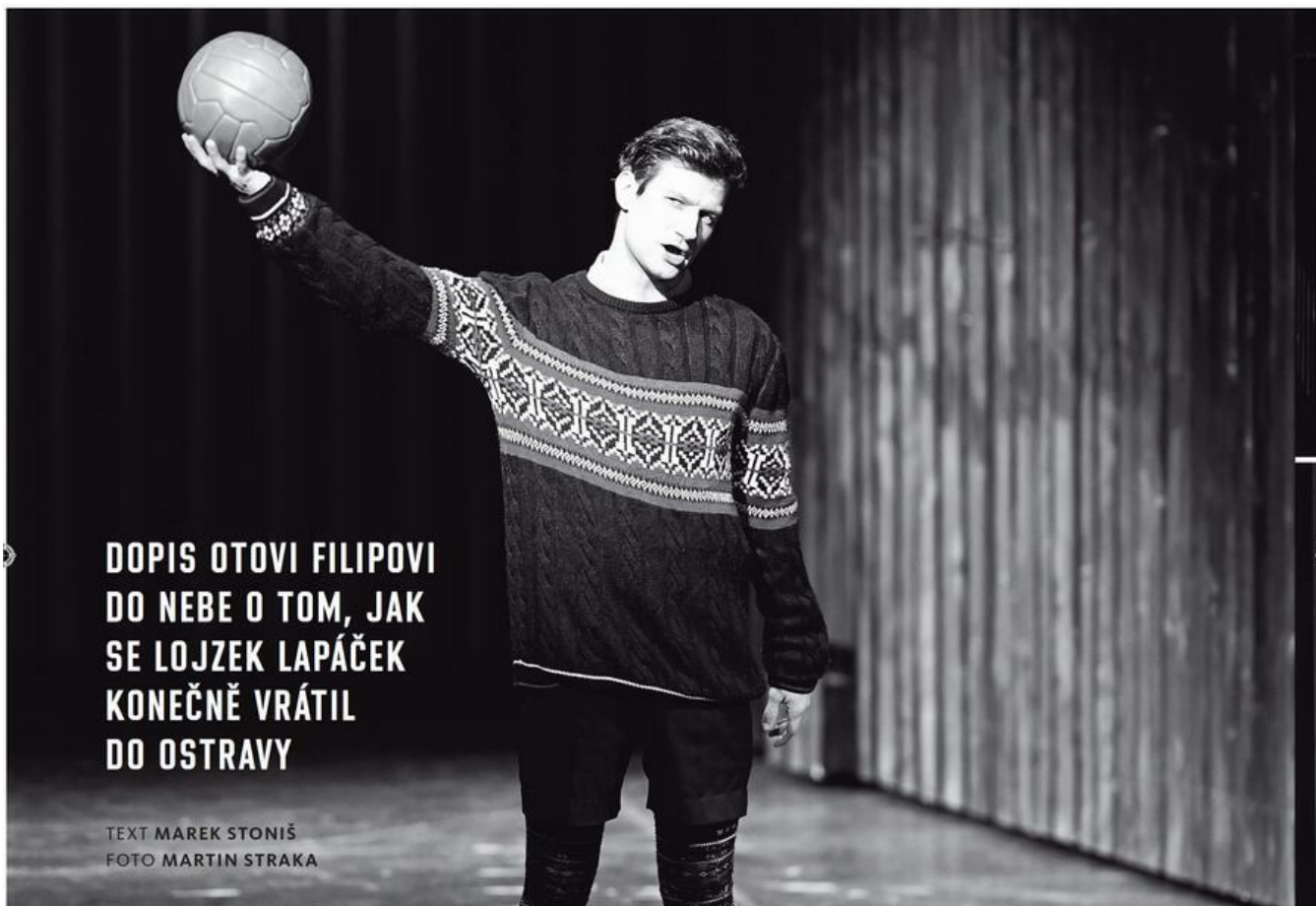
Tvůj Marek

Foto: Premiérové nanebevstoupení objektivem Martina Straky. Jinak než černobíle by to nešlo...

Foto: Fotbal, válka, revoluce, dvacáté století... ale hlavně Ostrava

FOTO MARTIN STRAKA

SPRAVEDLIVÝ

DOPIS OTOVI FILIPOVI DO NEBE O TOM, JAK SE LOJZEK LAPÁČEK KONEČNĚ VRÁTIL DO OSTRAVY

TEXT MAREK STONIŠ
FOTO MARTIN STRAKA

Premiérové nanebevstoupení objektivem Martina Straky. Jinak než černobíle by to nešlo...

AHOJ, OTO,

protože k Tvému nanebevstoupení došlo už před čtyřmi lety, nezbývá mi než Ti o premiéře Tomášem Vůjtkem pro divadlo převedeného Tvého velkého románu *Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy*, k níž došlo v sobotu 29. ledna v ostravském Divadle Jiřího Myrona, poslat zprávu tam, kde asi právě kopeš s Lojzkiem penalty na brankáře Kocifaje a starý Lapáček k tomu prodává divákům na nebeském fotbalovém hřišti, které je kopí stadiónu na slezském Kamenci, kde Baník kdysi začal hrát, preclíky.

Takže, Oto, divadlo bylo plné. Hlavně ale z Německa přijela Tvoje dcera Hanička, z Brna pan nakladatel Baláščík, dorazil i můj tatínek,

Tvůj největší ostravský kamarád Mírek, s nímž jste kdysi v ostravském skladu Nábytek vymysleli takzvanou švédskou metodu šroubování nábytku, spočívající v zatloukání šroubů kladivem, a trhali jste tak všechny předepsané normy, Honza Král, který mě jednou za Tebou doprovázel do Murnau, aby s Tebou natočil rozhovor, moje žena Lucie, kterou jsi v cukrárně v Garmischi kdysi pozval na místní apokalypticky sladkou specialitu. Našeho Otíka jsme nechali zatím doma, toho vezmeme asi až na tisící padesátou pátou reprízu...

O přestávce jsme si na Tebe všichni připili v divadelním bufetu prosecem, vzpomínali a představovali si, co bys tomu všemu asi říkal. Myslí, že bys seděl někde v rohu, usmíval by

ses, mával rukama, ať neblbneme s tou chválou, že to všechno režisér Klimsza, pan Vůjtek, herci, ale v duchu bys byl šťastný, že do Ostravy, jež se k Tobě bůhvíproč chovala po listopadu 1989 tak macešsky, se vracíš zrovna touto šestisetstránkovou komickou, tragickou, pravdivou i fantaskní kronikou toho „zkriveného dvacátého století“, jak jsi s oblibou nazýval dějiny, jež Tvou rodinou tak smýkaly, až ji dosmýkaly do bavorského Murnau.

Oto, herci hráli jako o život. Postavy z Lojzka na jevišti opravdu ožily, provedly nás čtyřiceti lety Ostravy, té „prdele plné uhlí“, od roku 1928 až do osmašedesátého, který způsobil, že jsi nakonec skončil v lochu, v němž sis celého Lapáčka vymyslel, a nenechaly diváky po celé tři

DIVADELNÍ ZÁZRAK

Fotbal, válka, revoluce, dvacáté století... ale hlavně Ostrava

a půl hodiny vydechnout. Ty herce neznáš, ale určitě by se Ti líbil starý Lapáček v podání pana Fišara, Lojzek, kterého skvěle předvedl mladý kluk Robert Finta, náboženský blouznivec Kocifaj Tomáše Jirmaná nebo ta svině Deutscher, jak ho sehrál pan Strnad.

A taky ženské se moc vyvedly - třeba bába von Zabalská od paní Cónové nebo frivolní Anka, již dokonale sehrála Kamila Janovičová.

Po skončení představení se tleskalo mnohokrát, došlo na standing ovation. Tekly i slzy dojetí, myslím, že bys uhodl, kdo plakal, ale čtenářům to neprozradím. V salónku divadla, kde bylo připraveno občerstvení (nepila se bzenecká lipka ani montepulciano, ale víno by Ti, myslím, i tak chutnalo), mluvil hezky pan fe-

ditel divadla Nekvasil o tom, jak propadl Tvým knihám, že čte teď jednu po druhé a doufá, že se Tvá kniha, snad i díky divadelní hře, dostane k většímu okruhu nejen ostravského čtenářstva. Spiklenecky mrkal na pana Balaštíka, že by si Lojzek zasloužil nové české vydání, a pan Balaščík se potutelně usmíval, jak jen on to umí. K mikrofonu přišla i Hanička, mluvila jak jinak než o Tobě, ale taky o Tvé ženě Marii a synu Pavlovi, jak Tě všichni v Tvém psaní vždycky podporovali. Já jsem vypadal jak idiot, protože jsem jí během její řeči gentlemansky držel kabelku a kytku. Ale co už. Na představení dorazily i nedávné fotbalové hvězdy Baníku, třeba obránce Zajaroš, brankář Bernady nebo útočník Daněk, co dával v osmdesátých

letech za Baník góly hlavně hlavou. Pěkně se to všechno prostě propojilo.

A pak se šlo ještě do divadelního klubu, protože pořádně nezapít Lojzka by byl hřích.

Co Ti budu povídat, Oto, celý ten sobotní večer byl velký a vůči Tobě spravedlivý divadelní zázrak podobný tomu, jako když se Lojzek pořádně kousne do rtu a začne mávat rukama tak, že se vznese nad Kamenec, obletí budovu Nové radnice a centrum Ostravy a vrátí se na Slezskou.

Měl bys radost.

Tvůj Marek

« zpět na začátek